

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίαι δρ. 16.—	Ἔτησίαι δρ. 25.—
Ἑξαμήνιος > 8,50	Ἑξαμήνιος > 13.—
Τρίμηνιος > 4,50	Τρίμηνιος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίαι, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΕΛΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Αὐγούστου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Σώπασαν καὶ τέντωσαν τ' αὐτιά, παρακολουθώντας τὸν τρομερὸ θόρυβο ποὺ γινόταν ἀπάνω.

Σὲ λίγο τὰ κανόνια τῆς μιᾶς [πλευρᾶς τοῦ πλοίου ἔρριξαν ὅλα μαζί κι' ἡ καρὶνα τραντάχτηκε ὁλόκληρη. Ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν βημάτων κατάλαβαν πὺς οἱ ναῦτες ἔτρεχαν στὶς πολεμίστρες τους. Ἐπειτα ἄρρισε τὸ τουφεκίδι ἀνακατωμένο μὲ φωνές, διαταγές, καὶ σφυρίγματα.

Κι' ἔμειναν ἐκεῖ, ἀπελπισμένοι γιὰ τὴν ἀδυναμία τους, μὴ ξέροντας τίποτα, ἀμίλητοι καὶ τρέμοντας ἀπὸ φόβο, κάθε φορὰ ποὺ μιὰ σφαῖρα χωνόταν στὸ κύριο μέρος τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου καὶ τράνταζε τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς τους.

Πὺς νὰ σᾶς περιγράψω, παιδιά μου, τὶς παντοειδεῖς συγκινήσεις ποὺ δοκίμασαν στὴ ναυμαχία αὕτη, μέσα στὸ σκοτεινὸ ἐλαῖνο πηγάδι, ὅπου ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή ὡς τὴν ἄλλη, ἡ θάλασσα ἀποροῦσε νὰ μῆ ὁρμητικὴ, ἂν ὁ Βελλεροφόντης ἀνοίγε σὲ κανένα μέρος;

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πὺς φοβερὸ θάνατο ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶχαν καταδικασθῇ οἱ τρεῖς ἐκεῖνες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀνίσχυρες νὰ ποικρούσουν τὸ κύμα ποὺ ἀποροῦσε νὰ εἰσπορμήσῃ;

Ὁχι, βέβαια!
Ἡ ναυμαχία κράτησε δυὸ ὥρες. Ἐπειτα ἔσθυσε ὁ κρότος τοῦ κανονιοῦ. Ἡ γαλλικὴ κορβέττα, — Ὁ Ἀτίθασος, — ποὺ εἶχε μόνο ὀκτὼ κανόνια, νικήθηκε ἀπὸ τὸ Βελλεροφόντη ποὺ εἶχε περισσότερ' ἀπὸ πενήντα.

Ὅταν ὁ Γιάννης Καρδινιὰν πᾶρεσε τέλος νάνεθρ στὸ κατὰ-

στρωμα, ὅπου φαινόταν παντοῦ τὰ ἴχνη τῆς μάχης, — κεραεῖς κομμένες, κατάρτια σπασμένα, κανόνια ἀναποδογυρισμένα, — ἡ καρδιά του σφίχθηκε, βλέποντας πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ δυὸ κατάρτια μονάχῃ μὲ τὴ στενόμακρη τρίχρωμη σημαία. Ἀγγλικὲς βάρκες μάζευαν ἐκείνους ποὺ κολυμπούσαν γύρω ἀπὸ τὸ βουλιαγμένο πλοῖο κι' οἱ τραυματίες σωρευόνταν στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ καταστρώματος.

Ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ δυστύχημα οἱ φί-

λοι μας ἐλπίζανε τουλάχιστο πὺς θάποκτοῦσαν μερικοὺς ἀκόμη συντρόφους. Ἀλλὰ ὄχι, τίποτα. Οἱ αἰχμαλῶτες τοῦ Ἀτίθασου, ἐξηνταπέντε ὅλοι, κλείσθηκαν στὸ κάτω πυροβολεῖο, ὅπου φρουροὶ μὲ λόγχες δὲν ἄφιναν κανένα νάπλησιάζῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς πληγωμένους, αὐτοὶ κατεβάσθηκαν στὸ ὑπόστρωμα. Ἐτσὶ Ἀραδὲκ, ὁ Γιάννης κι' ὁ Μάριος, ποὺ ξανάρχισαν σὲ λίγο τὶς σκληρὲς ἀγγάριες, δὲν πρόφθασαν νὰ κούσουν κι' ἀπὸ ἄλλο στόμα τὴ γλυκεῖα μητρικὴ τους γλῶσσα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βελλεροφόντης ἐπιάσε στὸ Γιανὰν, — γαλλικὸ λιμένα ποὺ τὸν εἶχαν πάρει οἱ Ἀγγλοὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, — ἔδραλε τοὺς αἰχμαλώτους κι' ἐτράβηξε γιὰ τὴ Βομβάη, ὅπου θὰ ἔμεινε νὰ ἐπισκευασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Γιάννης δοκίμασε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες συγκινήσεις τῆς ζωῆς του.

Ἡ ιδέα τῆς φυγῆς τοῦ εἶχε ξανάλθει, ὅπως κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν κοντὰ σὲ ξηρά. Δυὸ φορές ὡς τώρα εἶχε βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὴ φόρτωση πολεμοφοδίων, κι' ἐλπίζε πὺς κάποτε θὰ μπορούσε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς ἀγγλοὺς ναῦτες ποὺ τὸν ἐφύλαγαν στὴν ἀγγάρεα καὶ νὰ τὸ σκάσῃ στὴν πόλη. Τὶ θάκανε κατόπι, δὲν τὸ συλλογιζόταν. Τὸ κάτω-κάτω θὰ ἔρευγε στὸ ἐσωτερικὸ ἢ σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου θὰ περίμενε τὴν εὐκαιρία νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία.

Τὴ δεκάτῃ λοιπὸν ἡμέρα, ξαναβγήκε μὲ τὸν Ἀραδὲκ γιὰ νὰ κουβαλήσῃ τρόφιμα. Κι' ὠθηγῆθηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ σὲ μιὰ ἰδιαιτέρη ἀποθήκη, ποὺ ἦταν στὴν εἴσοδο τῆς Βομβάης. Ἐτοιμαζόταν

«Τὸ θέαμα τῶν αἰχμαλῶτων ποὺ ἦταν σωριασμένοι ἐκεῖ κάτω ἐτρόμαξε τὸν Γιάννη...»

νά γυρίση, φορτωμένος ένα βαρέλι λαρδί που τον έστακνιζε, όταν, από τη ζεστή και την κούραση, του ήλθε σά συγκοπή. Πέταξε το φορτωμά του κι' έπεσε κάτω κι' αυτός, μπροστά στα πόδια του άποθηκαρίου.

Ο άποθηκαριος αυτός, — καμμιά σα-ρανταριά χρονών άνθρωπος, νέος ακόμη στο πρόσωπο μ'α μέ' άσπρα γένεια και μαλλιά, — έσκυψε να σηκώσει το παιδί. Άλλά έτρεξε πρώτος ο Άραδέν και μισοσάκωσε τον Γιάννη στην άγκαλιά του.

— Γιάννη μου!... Γιαννάκη μου!... ψιθύριζε σκδόνοντας στον άγαπημένο του φίλο. (*)

Ακούγοντας αυτά τα λόγια σ'ε γαλλική γλώσσα, ο άνθρωπος με τάσπρα μαλλιά έσκιρτησε.

— Είθε Γάλλοι αϊχμάλωτοι; ρώτησε άμέσως, κι' αυτός γαλλικά.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Άραδέν κι' άν είθε Γάλλος, κύριε, σ'ε εξορκίζω, βοηθήστε με να συσφύρω αυτό το παιδί!...

Άλλά δεν έπρόφρασε να π'η περισσότερα. Δυό Άγγλοι ναύτες τον άρπάξαν, τον σήκωσαν και τον ανάγκασαν να φορτωθ'η πάλι το βαρέλι που είχε αφήσει για να περιποιηθ'η τον Γιάννη.

Τού ήλθε νάντισταθ'η, να παλαίψη, κι' άς τον έδαξαν στα σίδερα ένα μ'ηνα. Άλλά το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το βλέμμα του πατριώτη εκείνου, που τους τον έστειλε ο Θεός.

— Ήσυχάστε, τού είπες, εγώ αναλαμβάνω. Και κράζοντας έναν πελώριο Ίνδο, που φαινόταν φύλακας της άποθήκης, τού είπες:

— Μιλούδ, πάρε τον στην κάμαρά μου και ξάπλωσέ τον στο κρεβάτι μου.

Έπειτα έπλησίασε τον άγγλο ύπαξιωματικό, που έπέβλεπε την έργασία, και κάτι τού είπες στο αυτί.

— Άν μου έγγυόσαι, τού άποκρίθηκε αυτός, πώς θα είναι στο πλοίο πριν νυκτώση...

— Σ'ε έγγυώμαι, θα είναι.

— Λόγο τιμής;

— Λόγο τιμής!

Οι Άγγλοι έφυγαν. Κι' ύστερ' από λίγα λεπτά, ο Γιάννης, που με τα δυνατά τριψίματα που τού έκαναν, συνήλθε από τη λιποθυμία του, ψιθύριζε σ'ε σ'ε όνειρο.

— Κατερίνα!... Λίζα!... Λιζούλα!...

Τα δύο αυτά όνόματα έκλόνισαν τον άγνωστο Γάλλο σ'ε να διαπέρσας το σώμα του ένα ηλεκτρικό ρεύμα. Και χλωμός, έσφιξε νευρικά το χέρι τού Γιάννη και, με φωνή που έτρεμε, τον ρώτησε:

— Ποιός είσαι σύ;... ποιός είσαι σύ;... — Είμαι ο Γιάννης Καρδιανάκ... — Καρδιανάκ!... έκαμε ο άγνωστος σ'ε να προσπαθούσε να θυμηθ'η. Μά τόνομα αυτό δεν τού έλεγε τίποτα, δεν τού ήξερε καθόλου και σ'ε λίγο, είπες τού Γιάννη σιγά:

— Πρωτύτερα έπρόφρασε δυό όνόματα...

Κατερίνα και Λίζα... Ποιός είναι αυτές!... Τι τις έχεις;... Μίλησέ μου γρήγορα, σ'ε παρακαλώ!...

— Είναι τα δύο πρόσωπα που άγαπώ στον κόσμο περισσότερο! άποκρίθηκε ο αϊχμάλωτος. Ή Κατερίνα είναι η μητέρα μου και η Λιζούλα είναι η άδελφούλα μου.

— Ή άδελφούλα σου... Και πώς χρονών είναι;

— Τον Αύγουστο θα κλείση τα δεκαοκτώ.

— Καλά, και σύ πόσω χρονών είσαι;

— Δεκαεννιά π'ρος τα είκοσι.

— Είκοσι!...

Κι' ο άγνωστος σάπασε συλλογισμένος... Ή συγκίνησή του έξακολοθούσε. Ύστερα, σ'ε να μιλούσε μονάχος του, είπες:

— Είκοσι χρονών... μεγαλύτερος λοιπόν από την άδελφή του... ώπτε δεν είναι αυτή!... Τι παράξενη σύμπτωση όμως αυτά τα όνόματα!...

Όστόσο ο Γιάννης ξαναφώρησε το σκούρο του κι' άνασηκώθηκε. Ή άνελπιστη αυτή συνάντησή μ' ένα Γάλλο τού θύμισε πάλι το παλαιό σχέδιο της φυγής.

Άλλ' από τα πρώτα λόγια που τού είπες, ο άγνωστος τον έκοψε:

— Άδύνατο! Έδώσα το λόγο μου να σ'ε γυρίσω στο πλοίο απόψε.

Ο Γιάννης τότε δεν επέμεινε. Ήξερε τι θα π'η λόγος τιμής. Άξαφνα όμως θυμήθηκε το γράμμα που είχε στην τσέπη του. Το έβγαλε και ρώτησε:

— Αυτό τουλάχιστο θα μου κάνετε τη χάρη να το στείλετε όπως μπορείτε στη Γαλλία... Δώστε μου μόνο, άν θέλετε, ένα φάκελλο και μια πέννα...

Κι' ο Γιάννης έγραψε στο φάκελλο που τού έδωσε ο πατριώτης του:

«Πρ'ος τον άρχιτυμπανιστή Μπέλ-Ρόζ, τού Ένάτου Συντάγματος, ή, άν λείπει, πρ'ος την κυρία Κατερίνα, όδ'ος Ύσ-σέτ, οίκ'ια Σανσονώ, Παρίσι.»

Άλλά μόλις ο άγνωστος π'ηρε το γράμμα κι' έδιάβασε αυτή την έπιγραφή, έβγαλε μια φωνή μεγάλη κι' η πρώτη του εκείνη συγκίνησή κορυβήθηκε.

— Ω! έφώναξε, μά τώρα πιά δεν έχω καμμιά άμφιβολία! Γνωρίζεις τον άρχι-τυμπανιστή Μπέλ-Ρόζ;

— Τον Μπέλ-Ρόζ δεν γνωρίζω; τον έπιλεγόμενο Μάρκελλο;

— Μάρκελλο;...

— Μάλιστα... Μά ίσως σ'ε δεν θα τον ξέρετε μ' αυτό το παρατσούκλι, γιατί τού το έδωσαν μετά την άλωσή της Βασιλλίης.

Λείπετε πολλά χρόνια από τη Γαλλία;

— Σχεδόν δεκατέσσερα...

— Μ' άφου γνωρίζετε τον Μπέλ-Ρόζ, θα γνωρίζετε βέβαια και την Κατερίνα και τη Λιζούλα... Ά, γι' αυτό πρωτύτερα, που ακούσατε αυτά τα όνόματα, με ρώτησατε ποιός είμαι;...

— Ναι, άποκρίθηκε ο άγνωστος με

πινυμένη φωνή, τις γνωρίζω πολύ καλά. Και σφίγγοντας παράφορα τα δυό χέρια τού Γιάννη, τον ρώτησε:

— Είπες πρ'ος όλίγου πώς η Κατερίνα είναι μητέρα σου;

— Μάλιστα, η θετή μου μητέρα, γιατί την άληθινή την έχασα όταν ήμουν πολύ μικρός.

— Ά, έτσι ένοω... Όστε κι' η Λουίζα είναι άδελφή σου θετή;...

— Μάλιστα. Και βλέπω πώς την ξέρετε καλά, άφου τη λέτε με το βαπτιστικό της όνομα το πραγματικό, Λουίζα.

— Μά εγώ της τ'ο διάλεξα!...

— Είθε νουνός της;...

— Όχι, είμαι πατέρας της, άποκρίθηκε ο άγνωστος με βαθιά φωνή.

Και δυό χοντρά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

— Πατέρας της; Σείς; φώναξε ο Γιάννης με μεγάλη συγκίνηση και άπορία.

Γιατί ποτέ δεν είχε γίνει λόγος μ'προστά του για τον άντρα της Κατερίνας, τον Ζάκ Μπαγύ, τις παρεκτροπές του και την άναχωρήσή του σ'ε Ίνδ'ια. Ένόμιζε πώς η θετή του μητέρα ήταν χήρα πρ'ος πολλού.

Και με πολλή δυσπιστία ξαναρώτησε:

— Είθε σ'ε ο πατέρας της Λουίζας;

— Ναι, παιδί μου, και σχεδόν δικός σου, άφου η άγαπημένη μου Κατερίνα σ'ε υιοθέτησε. Ω, π'ες μου! τί γίνονται η γυναίκα μου κι' η κόρη μου; πώς είναι; τί κάνουν;

Και με τα δυό του χέρια έπιασε το κεφάλι τού μικρού λοχία και τον έφίλησε στο μέτωπο.

Ο Γιάννης διηγήθηκε τότε τη ζωή του, από τότε που μπήκε στην οικογένεια Μπέλ-Ρόζ. Ύστερα ο Ζάκ Μπαγύ διηγήθηκε τη δική του, χωρίς να παραλείψη τίποτα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λογαγού Danrig]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Χρυσοφύγει σαν ήμερα το φεγγάρι στη βραδυά και στο φύσημα τ' άγέρα σιγονέρονουν τα κλαδιά.

Πέρα - κει γυρίζει ο μύλος τα φτερά του τ' άνοιχτά κι' ο πιστός δεν παύει σκύλος κάθε τόσο ν' άλυχτ'.

Σ' ουρανού τα μαύρα πλάι τ' άστρα σιγονερατούν, τρεμοσβύνουν και σ'ε μάτια νυσταγμένα άνοιγοκλειούν.

Μ'ε στον κήπον οι γερμένοι κρ'ινοι έχουν κοιμηθ'η και γαλήνη μαγεμένη έχει όλουδες άπλωθ'η.

Κι' από τη γαληνεμένη κι' ήσυχή μας την ψυχή, σιωπηλά λ'ε κι' άνεβαίνει στο Θεό μια προσευχή.

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

Όταν π'ηγα στο σχολείο, ήξερα να διαβάω ή μητέρα μου μούκανε μάθημα 'ετο σπ'ιτι από καιρό. Το άπόγευμα που ήθελα να πρωτοπάω, έβρεξε: λυπήθηκα, έκλαψα, ύστερα ζύμωσα τα πίτουρα τού γάλου με νερό. Τ' άλλο άπόγευμα ήταν ένα κίτρινο, φθινοπωρινό, που οι ήχοι άκούονταν από μακριά, ως κι' από το μύλο. Ή μαμά μου έβγαλε από το ντουλάπι την καλή μου φορεσιά και μ' έμαθε να δένω το βιβλίο μου και δυό τετράδια μ' ένα καινούργιο πετσό γυαλιστερό: δεν μπορούσα όμως να τα κρεμάσω και στην πλάτη. Π'ηγαίνα πάνω-κάτω 'ετίς πλάκες της αϋλής: είχε έπτά φαριές άριστερά και δέκα π'ο μικρές δεξιά.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

Έπειτα, θυμάμαι ένα δρόμο που έκανα, έχοντας το χέρι μου μες στο δικό της: ένας δρόμος ίσιος, στεγνός έπειτ' άπ' τη βορρά, 'ετήν άκρη ένας χλωμός, λαμμένος β'ολιος.

πίσω άπ' τις καρότσες, 'ετο μύλο, 'ετήν άγορά, ήθελε να τον χ'ωση μέσα, δεν άκουγε πιά τίποτα... Το παιδί να κλαί'η, να κλαί'η δυνατά, και ο χωροφύλακας να τού τινάζ'η το χέρι! Τέλος πάντων ή δασκάλα, με τα πολλά πιά, ύποσχέθηκε πώς δε θα τ'ο ξανακάν'η και τον κ'ατάφερε να τ' άφήσ'η. Άλλά εγώ ακόμη έτρεμα για πολ'ή ώρα. Ά, τί φόβος κι' εκείνο τ' άπόγευμα!

Τέλος πάντων σχολάσαμε: όταν βγήκαμε, ήταν άπόψε ένα κοπάδι άσπρα κατ'ικια κι' ο γαλατ'ς μας. Έμένα μ' έπ'ηγαν 'ετο σπ'ιτι τα κορίτσια της Τετάρτης, θαρρ'ω μάλιστα πώς μούδωσαν και κουφέτα άπ' την σάκκα τους. Όταν ξαναείδα τη μαμά 'ετο παράθυρο, ο κόσμος πάλι έλαμψε γύρω μου: το παράπονό μου ξέσπασε κι' έβρεξε την άσπρη, παστρικά ποδιά της τού σπιτιού. — Μαμά, μη με ξαναστείλ'ης πιά: δεν πάω πιά! στενοχωριέμαι, και τα λόγια μου έπνιγόνταν, καθώς έτριβα το πρόσωπό μου 'ετα γόνατά της. — Έλα, άγόρι μου, καλά, σ'επα: δε θα σ'ε ξαναστείλω! Και ύστερα μ' έσφιξε 'ετήν άγκαλιά της. — Να γράψω της κυρίας Ευαγγελίας να σ'ε βάλ'η 'ετή Δευτέρα;...

Δεν μ' έβαλε 'ετή Δευτέρα: έκανα πιά πολ'ον καιρό να ξαναπάω: έπαθα βρογχίτιδα και έμεινα πολλές σκοτεινές μέρες 'ετο κρεβάτι κι' έπινα πικρά γιατρικά κι' έβαζα το θερμόμετρο όλη την ώρα, άχ τι κακές μέρες, τι κακές μέρες! Ήλθε και η κυρία Ευαγγελία, μά μόλις την έπρ'οσεξα, γιατί είχα πολ'ο πυρετό...

(Ή Σ'αν Ζωή και σ'αν Όνειρο.)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματίκι μόνόπρακτο

(Συνέχεια και τέλος: 'εδε σελ. 275.)

MAMA, έξακολοθούσε: — « Ένα μάθημα μόνο ήθελα να σ'ε δώσω, που, άν τάκολουθήσετε, θα περάσετε όλη σας τη ζωή με όμόνοια και άγάπη. Μόρεσε κανέννας σας να σ'ε σ'ε τις βέργες, όταν ήταν όλες μαζί δεμένες; Όχι. Είδατε όμως τι εύκολα που σ'ε σ'ε ή μια έπειτ' από την άλλη, όταν τις χωρίζατε. Έ, το ίδιο γίνεται και με τα δέλφια. Όταν είναι άγαπημένα, ένωμένα, κανέννας δεν τολμάει να τα πειράξ'η, να τα χτυπήσ'η, γιατί ξέρει πώς θα βρ'η μπροστά του το μάτσο με τις βέργες, που δεν μόρεσε πρωτύτερα να σ'ε σ'ε κανέννας σας, και δε θα κ'ανη τίποτα. Τ'άντίθετο όμως γίνεται, όταν τα δ'η χωρισμένα, γιατί ξέρει κι' αυτός πώς ή μοναχ'η βέργα σ'ε σ'ε πολ'ο εύκολα παρά όταν είναι μαζί με άλλες...»

ΠΕΤΡΟΣ, τελειώνοντας: — «... μαζί με άλλες.» Έτοιμος! (Άφίνει το μολύδι στο τραπέζι και δίνει το τετράδιό του στη μαμά.)

ΤΑΚΗΣ, σύγχρονα: — Τελεία και εί-σαςγωνικά. Όρίστε! (Δίνει κι' αυτός το τετράδιό του στη μαμά.)

ΠΕΤΡΟΣ, στη μαμά: — Το δικό μου μαμά, να διορθώσετε πρώτα.

MAMA: — Καλά, θα τ'ο ιδούμε. (Στον Τάκη.) Έσύ, Τάκη;

(Ο Τάκης δεν προφταίνει να παντήσ'η, γιατί μπαίνει ο μπαμπάς.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙ

ΜΠΑΜΠΑΣ, μπαίνει μέσα χαμογε-λώντας: — Και τώρα π'ος θα κάνουμε που θέλω να γράψω κι' εγώ; Έ;

MAMA: — Δεν πειράζει. Πάμε 'μείς μέσα. Άλλωστε τελειώσαμε. (Σηκώνεται κρατώντας το βιβλίο και τα τετράδια. Σηκώνονται και τα παιδιά. Από μέσα της:) Έτσι θα τ'ο πούμε μέσα, μπροστά και στη Μαρίκα. Καλύτερα.

ΚΑΚΙΑ, μαζεύει τις κλωστές τού κεν-τήματός της και σηκώνεται.

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Σταθ'ητε μια στιγμή. Μη φύγετε.

ΚΑΚΙΑ, από μέσα της: — Άλλες κατ'οάδες θ'άχουμε.

ΜΠΑΜΠΑΣ, στον Τάκη: — Φώναξε και τη Μαρίκα.

ΚΑΚΙΑ, από μέσα της: — Μμ! Θέ-λει και τη Μαρίκα. Δεν τ'ο πα γ'ω;

ΤΑΚΗΣ, πηγαίνει στην πόρτα και φωνάζει: — Μαρίκα! Έλα δ'ω που σ'ε θέ-λει ο μπαμπάς!

ΜΠΑΜΠΑΣ, στη μαμά: — Ξέρεις τι με έδ'ανε στο γραφείο; Ένας φίλος μου, που τού είχα δανείσει μια φορά κι' έναν καιρό ένα είκοσιπεντάρικο, — μά είναι τόσα χρόνια που σχεδόν τ'ο είχα ξεχάσει, — ζή-τησε να με ιδ'η και να μου τ'ο δώσ'η πίσω.

MAMA: — Όρα! —

ΣΚΗΝΗ ΧΙΙ

ΜΑΡΙΚΑ, μπαίνοντας: — Με ζήτη-σατε;

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Ναι, κάθησε κι' άκου.

MAMA: — Λοιπόν; Σ'ε τ'ο δώσω;

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Βέβαια. Δ'εν τ'ο πε-ρίμενα, ξέρεις, και μου ήρθε σ'ε λαχ'ετο. Είπα λοιπόν, άν πάω στο σπ'ιτι και βρ'ω τα παιδιά ήσυχα, θα κάνουμε με τ'ο είκο-σιπεντάρικο ένα γλυκό. Θ'άφ'με στην ύγειά τού φίλου, που τ'ο θυμήθηκε.

Ο ΠΕΤΡΟΣ, ο ΤΑΚΗΣ κι' η ΜΑ-ΡΙΚΑ χοροπηδούν από τη χαρά τους.

MAMA, (από μέσα της:) — Και π'ος ν'άξ'ερες τι έγειν' εδ'ω πρωτύτερα. (Στα παι-διά:) Βλέπετε πόσο σ'ε άγαπάει ο μπαμ-π'ας σας; Έπειτα, σ'αξ'ετέ τον!

ΜΑΡΙΚΑ: — Και τι γλυκό θα κά-νουμε, μπαμπά;

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Ό, τι θέλετε σ'είς.

ΜΑΡΙΚΑ: — Να κάνουμε καταίφι.

ΤΑΚΗΣ: — Όχι, γαλατομπούρεκο.

ΠΕΤΡΟΣ: — Όχι, μπακλαβ'.

ΜΠΑΜΠΑΣ, στην Κ'ακια που σ'ε-κεται άφωνη: — Κι' έσύ, Κ'ακια, τι θέλεις;

ΚΑΚΙΑ, (δειλά): — Ό, τι θέλεις!

ὅτι ἐν σαῖς εἶπα ὅτι: κάθε τι πρέπει να γρά-

